

Pokud se týče výše jistoty, neklade druhý odstavec Šu 44 ex. ř. zvláštní váhy na to, by byla poskytnuta plná jistota, jak to předpisuje § 43 odstavec druhý ex. ř., neboť dosavadní exekuční úkony zůstávají v platnosti a není se co obávati úplné zkázy věci. Stačí tudíž jistota přiměřená. Odklad exekuční dražby až do právoplatného zakončení sporu jest arcíť způsobilým, ohroziti uspokojení vymáhající věřitelky, neboť vzhledem na celkové hospodářské poměry není vyloučena možnost vzestupu korunové měny a s tím souvisejícího poklesu cen realit, nicméně netřeba se v dozírné době, do které bude spor asi skončen, obávati poklesu takového, by byla pohledávka vymáhající věřitelky úplně ohrožena. Částečné ohrožení nastalo již tím, že pohledávka ta jest knihovně zajištěna teprve v druhé polovici odhadní ceny, tedy v pořadí o sobě již nedosti bezpečném. Přiměřenou se jeví proto jistota, dosahující $\frac{2}{3}$ výše pohledávky, nikoliv však jistota rovnající se celé pohledávce vymáhající věřitelky.

Čís. 2624.

Byl-li rozsudek pro zmeškání odvolacím soudem zrušen a věc vrácena do první stolice k dalšímu jednání a rozhodnutí, jest stížnost přípustna pouze, byla-li vyhrazena pravomoc.

(Rozh. ze dne 15. května 1923, R II 131/23.)

O d v o l a c í s o u d vyhověl odvolání žalovaného do rozsudku pro zmeškání, zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d odmítl rekurs žalobcův.

D ů v o d y:

Podle Šu 519 čís. 3 c. ř. s. je stížnost do usnesení odvolacího soudu, jímž byla věc odkázána prvnímu soudu k jednání a k rozhodnutí, jen tehdy přípustna, bylo-li v usnesení vysloveno, že má býti u prvního soudu jednáno, až se usnesení stane pravoplatným. V případě, o nějž jde, nevyhradil odvolací soud svému usnesení, jímž rozsudek prvního soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu jednání a k novému rozhodnutí, pravomoc, a proto je stížnost do tohoto usnesení nepřípustna, a bylo ji, což se již dle Šu 523 c. ř. s. prvním soudem mělo státi, odmítnouti.

Čís. 2625.

Jde o hornický spor mzdový, nenáležející na pořad řádných soudů, domáhá-li se horník na důlním podnikatelstvu doplatku zadržené srážky se mzdy.

(Rozh. ze dne 15. května 1923, R II 135/23.)

O žalobě horníka proti podnikateli na vyplacení 110 Kč, jež si žalovaný srazil při výplatě mzdy, rozhodl p r o c e s n í s o u d p r v é s t o -

lice věcně. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a dosavadní řízení jako zmatečné a odmítl žalobu. Důvody: Žalobce opírá žalobu o důvod, že mu žalovaná srazila z výdělku 2 směny ve výši 110 Kč a to proto, že při mobilisaci dala žalobci odškodné za 3 směny a že při návratu z vojny žalovaná své dřívější rozhodnutí změnila v ten smysl, že žalobci nahradí pouze jednu směnu; měnic tím své dřívější uznání nároku žalobcova na odškodné za 3 směny, sjednala si žalovaná vrácení odiněny za 2 směny uvedenou srážkou ze mzdy. Prvý soud vychází z názoru, že zde nejde o mzdový spor, nýbrž že žalobním důvodem je, že si žalovaná protiprávně podržela dříve vyplacený peníz. Leč odvolací soud nepokládá názor tento za správný. Pro otázku přípustnosti pořadu práva je rozhodnou pouze okolnost, že žalovaná odměnu za dvě směny si zadržela a sice ze mzdy žalobcovy a je proto bezvýznamné, z jakého důvodu k této srážce došlo a zda žalovaná k srážce byla oprávněna, neboť nárok žalobcův směřuje k tomu, aby mu žalovaná mzdu zaplatila. Spory ve mzdových věcech nepatří však dle zákona ze dne 25. února 1920, čís. 144 a 25. února 1920, čís. 145 sb. z. a n., pak nařízení ze dne 13. července 1920, čís. 434 sb. z. a n. před řádné soudy, takže je tu odvolatelkou uplatňovaný důvod zmatečnosti dle Šu 477 čís. 6 c. ř. s.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Sama stížnost uznává ony spory za mzdové, které vznikly ze smlouvy pracovní, pod to však spadá a jest mzdovým sporem po výtce především spor dělníka se zaměstnavatelem o vyplacení odpracované mzdy a o to se bez odporu v tomto případě jedná, neboť dle bezesporného stavu věci žalovaná strana nevyplatila žalobci při výplatě v žalobě zmíněné plného obnosu m z d y za právě uběhlé výplatní období, nýbrž jen zbytek, který vybýval po srážce částky, vypadající za dvě směny z těch tří směn, za které mu před nastoupením vojenské služby m z d a vyplacena byla ve smyslu Šu 1154 b) obč. zák. ve znění novely ze dne 1. dubna 1921, čís. 155 sb. z. a n. nebo, jak žalobce sám tvrdí, ve smyslu kolektivní smlouvy, která dle odstavce (4) téhož Šu platiti může vedle zákonného tohoto předpisu jen, pokud je dělníku příznivější, a spor vzhledem k obraně žalované strany jde toliko o to, nemá-li tu užito býti předpisu Šu 4 vl. nař. ze dne 26. října 1921, čís. 383 sb. z. a n., dle něhož zaměstnanci (dělníku) po dobu vojenské služby žádný »plat« (mzda) nepřísluší, není-li právním předpisem neb smlouvou stanoveno jinak a nebyla-li tedy žalovaná strana vskutku oprávněna částku tu, kterou prý vyplatila jen s výhradou, že povinnost platiti ji, uznána bude ředitelskou konferencí, si sraziti. Tedy i srážka sama pochází ze m z d y, jen že ovšem sporné, a je tedy i otázka srážky otázkou mzdovou. Netřeba tu tedy rozbírat, jak by to bylo, kdyby započítávaný obnos spočíval na titulu jiném, na př. na titulu zápůjčky neb náhrady škody, kdežto mzda, z níž by si ji zaměstnavatel srážel, byla by bezesporná. Došlo tedy v tomto případě ke srážce z takového důvodu, jenž i spor o ni kvalifikuje jako spor mzdový.